

Добър вечер господин Жасмин.

През 2007 година стартира детското образователно предаване "Добър ден, господин Жасмин", бързо превърнало се в любимо на всички и известно като "Господин Жасмин". Героите, живеещи в Златистата гора, споделяха енциклопедични знания по география, астрономия, физика, химия и история на изкуството чрез забавен диалог. Единствената странна идея на редакторите в националната телевизия беше, че повторенията се излъчваха всеки вторник, четвъртък и събота в 3.00ч. сутринта.

Беше понеделник, всъщност вече беше вторник, 3:05 сутринта. И аз, не можех да заспя пети пореден ден. Безсънието ме преследваше и изтощаваше все повече, но понеже се беше случвало и друг път, не му се ядосах, а му се оставих. Да се мъчиш да заспиш е по-мъчително от това да се примириш.

Станах, отидох до кухнята, направих си мляко с какао, върнах се в леглото си и пуснах телевизора. Току що беше започнал "Господин Жасмин" и ми стана някак по-добре. На следващия ден трябваше да ставам рано и аз изчислих, че ако изобщо не си легна, може би ще бъде по-разумно. От телевизора Господин Ветровейко - пътешественик разказваше за Рим: "Рим италиански и латински: Roma, латинска транскрипция Ruma; на гръцки: Ρώμη е столицата на Италия и област Лацио. Разположен е на реките Тибър и Аниене..."

В този момент чух, че получавам sms. Взех телефона в ръката си и без да спирам да слушам историята за Рим, го подържах известно време, докато г-н Ветровейко не приключи своя разказ. После отворих съобщението. То съдържаше две думи и не беше подписано. Но и нямаше нужда:

"Какво правиш?"

Стомахът ми се преобърна. Една година и два месеца след последното разменено съобщение с притежателя на този номер, същият сега ме питаше какво правя, без никакъв намек до този момент, че се интересува от мен. Една година и малко бяха изчезнали от историята на земята само с един нощен sms и това нямаше да е така, ако аз не бях отговорила:

„Не мога да заспя.“

Исках да не пиша нищо и така и трябваше да направя. Или да напиша „Не те интересува“ или... Но аз отговорих и ако някой ме беше попитал защо, нямаше какво да кажа. Незавършените истории винаги доказват, че празнотата, която са оставили след себе си, не е запълнена все още.

"Защо?"

Това съобщение дойде секунди след моето и пак донесе само нервно учудване.

"Гледам Господин Жасмин."

Боже, какво пиша? Какво правя, луда ли съм? – изпих млякото си на един дъх и отидох да си наляя ново. По пътя до кухнята получих:

"По коя го дават?"

Докато наливах с едната си ръка, с другата написах:

"По националната."

Когато се върнах в леглото си с нова доза мляко с какао, открих някакво забравено чувство да ме заобикаля и това със сигурност не ми беше неприятно. Затворих очи, поех си въздух и вече бях абсолютно сигурна, че току-що бях скочила отново в морето, в което едва не се удавих преди време.